

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/40/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220204326
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2220204326.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C., D. XXX, zastúpenému opatrovníčkou: E. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C., D. XXX, 2. E. B., nar. XX.XX.XXXX, C., D. XXX, obaja žalobcovia zastúpení advokátskou kanceláriou: ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Dobšinského 12, IČO: 47 238 232, proti žalovaným: 1. E. F., nar. XX.X.XXXX, adresa G. H., D. XXX/XX, zastúpená advokátskou kanceláriou: AK Legal Cases, s.r.o., so sídlom Dunajská Streda, Alžbetínske nám. 328, IČO: 36 720 097, 2. ČSOB Poistovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/B, IČO: 31 325 416, o náhradu škody, na odvolanie žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 20C/41/2020-542, zo dňa 26.10.2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému **2 n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením prvoinštančný súd výrokom I. konanie zastavil a vo výroku II. vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, odvolacieho konania a ani dovolacieho konania.

2. Rozhodnutie prvoinštančný súd odôvodnil právne s použitím ust. § 470 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len CSP) a § 110 a § 111 ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (účinný do 30.6.2016).

3. Vecne prvoinštančný súd argumentoval tým, že po zrušení a vrátení mu veci Krajským súdom v Trnave opätovne podrobne preskúmal všetky tvrdenia strán, prekontroloval súdny spis zn. 10C/265/2013, prekontroloval pripojený súdny spis sp.zn. 12C/414/2014, s negatívnym výsledkom, t.j. nebol v ňom nájdený žiadny návrh na pokračovanie v konaní sp.zn. 10C/265/2013 (v spise 20C/41/2020 sa na č.l. 524 nachádza úradný záznam o vykonanej kontrole). Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. na výzvu súdu predložil dôkaz o tom, kedy bol znalecký posudok odoslaný právnenému zástupcovi žalobcov, a to dňa 6.3.2015 a vyúčtovaná znalecká odmena bola uhradená dňa 18.3.2015 (dôkaz: podací lístok č.l. 527 a potvrdenie o prijatí platby zo dňa 18.3.2015 č.l. 528 spisu sp.zn. 20C/41/2020). Súd vykonal ďalší dôkaz a to, preskúmanie všetkej evidencie došlej pošty (došlé akoukoľvek formou) zo dňa 15.8.2014 a zo dňa 16.8.2014, či bol súdu doručený návrh právneho zástupcu žalobcov (ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o.) na pokračovanie v konaní. Zamestnanci podateľne skúmali tak podľa účastníkov konania (aj žalobcov A. B., E. B.), ako aj sp.zn. (ak by sp. zn. nebola uvedená na pošte). Na č.l. 540 spisu sp.zn. 20C/41/2020 sa nachádza úradný záznam, ktorý spísala H. I. G. (zamestnankyňa podateľne Okresného súdu Dunajská Streda) o tom, že dňa 13.9.2023 asistentka na pokyn vyššieho súdneho úradníka požiadala podateľňu, aby preskúmali všetky došlé pošty akoukoľvek formou zo dňa 15.8.2014 a 16.8.2014 so záverom, že v danom roku (2014) sa ÚPVS ešte nepoužíval, v E-žalobách a v zošite, ktorý si zamestnanci viedli pre došlú poštu, ktorá do podateľne súdu prišla v dnom mesiaci hľadaný návrh nenašli. Na základe zisteného skutočného stavu v predmetnom konaní súd už

ďalšie navrhované dôkazy nevykonali, nakoľko z uvedeného zistenia je nad všetky pochybnosti, že právny zástupca žalobcov návrh na pokračovanie v konaní sp. zn. 10C/265/2013 v dátume 15.8.2014 a 16.8.2014 nepodal. Súd nemá kapacity na to, aby prekontroloval všetky spisy ako to navrhoval žalovaný 2/, z hľadiska účelnosti a hospodárnosti konania, keďže preskúmaním došej pošty bolo zistené, že žiadne hľadané podanie od právneho zástupu žalobcov alebo od žalobcov alebo akékoľvek podanie k sp. zn. 10C/265/2013 v uvedenom dátume na súd nedošlo. Dôkazné bremeno, spočívajúce vo všeobecnej povinnosti každého účastníka konania preukázať bez akýchkoľvek pochybností pravdivosť svojich tvrdení, teda v predmetnom konaní existenciu podaného návrhu na pokračovanie v konaní označené sp.zn. 10C/265/2013, zaťažuje žalobcu. Žalobcovia sú v tomto konaní zastúpení právnym zástupcom - advokátom, ktorému bola známa spisová značka pod ktorou sa viedlo konanie o náhradu škody, keďže uznesenie o prerušení konania, proti ktorému nikto zo strán nepodal opravný prostriedok, nadobudlo právoplatnosť dňa 11.6.2014. Taktiež uznesenie o zastavení konania s č.k. 10C/265/2013-101 proti ktorému podal právny zástupca žalobcov odvolanie, kde uviedol spisovú značku 10C/265/2013. Z toho vyplýva, že právnemu zástupcovi bola spisová značka známa a povinnosťou strán je vždy uviesť spisovú značku na akomkoľvek podaní, ktoré urobí v prebiehajúcim konaní. Žalobcovia mali jeden rok (pozn. súdu podľa § 111 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku - platného v tom čase) na to, aby podali návrh na pokračovanie v konaní. Dňa 6.3.2015 im bol odoslaný vypracovaný znalecký posudok na základe ktorého mohli podniknúť ďalšie kroky k mimosúdnej dohode alebo k pokračovaniu v konaní. Nakoľko právny zástupca žalobcov svojimi predloženými dôkazmi nepreukázal, že dňa 15.8.2014 doručil súdu spolu so žalobou na ochranu osobnosti aj návrh na pokračovanie v konaní sp.zn. 10C/265/2013 (pozn. súdu z predloženej doručky vyplýva, že na súd bolo dňa 14.8.2014 podané podanie označené ako 27-14, Návrh na ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu), súd má jasne preukázané nad všetky pochybnosti na základe vykonaného dokazovania, že do podateľne súdu nebol takýto návrh na pokračovanie v konaní zo strany právneho zástupcu žalobcov doručený (pozn. súdu na základe vykonanej kontroly v podateľni, kde k dátumu 15.8.2014 ani 16.8.2014 nebolo zapísané žiadne podanie k spisovej značke 10C/265/2013). V prípade, ak by bolo tvrdenie právneho zástupcu žalobcov pravdivé, podanie zo dňa 14.8.2014 „Oznámenie prevzatia zastupovania a návrh na konanie vo veci“, ktoré priložil k odvolaniu zo dňa 23.3.2016, by sa nachádzalo v spise 12C/414/2014. Zamestnanec podateľne by si v žiadnom prípade nedovolil vyhodit' nejaké podanie, príp. vyložiť z príloh. Preto súd uzatvára, že ide len o tvrdenie právneho zástupcu žalobcov, ktoré nie je preukázané. Ďalšie argumenty strán tunajší súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých tvrdení uvádzanými stranami (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.).

4. Podaním zo dňa 14.10.2013 žalovaná 2 navrhla konanie prerušiť až do doby ukončenia rokovaní žalobcov so žalovanou 2 o spôsobe a rozsahu odškodňovania nárokov žalobcov. Podaním zo dňa 17.10.2013 žalovaná 1 navrhla súdu nekonať z dôvodu, že je pravdepodobné že dôjde k doriešeniu veci mimosúdnou cestou. Podaním zo dňa 21.2.2013 žalobcovia navrhli, aby súd poskytol lehotu 3 mesiace k mimosúdnym rokovaniam. Podaním zo dňa 24.3.2014 žalobcovia oznámili na výzvu súdu, že súhlasia s prerušením konania z dôvodu pokusu o mimosúdnú pokonávku žalovanou 2. Tunajší súd uznesením č.k. 10C/265/2013 - 93 zo dňa 17.4.2014 konanie prerušil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.6.2014. Do 11.6.2015 návrh na pokračovanie v konaní nebol podaný. Na základe vyššie uvedených skutočností má súd za to, že právny zástupca žalobcov nepreukázal, že návrh na pokračovanie v konaní bol súdu doručený včas, a to do jedného roka od právoplatného prerušenia konania (t.j. do 11.6.2015) dňa 15.8.2014 (ako to tvrdil) a preto súd musel rozhodnúť v súlade s § 111 ods. 3 OSP a konanie zastaviť (výrok I.).

5. O náhrade trov konania prvoinštančný súd s použitím ust. § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1, § 396 ods. 3, § 453 ods. 1 a 3 CSP rozhodol tak, že nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej sporovej strane, keď zohľadnil, že žiadna zo strán nepodala návrh na pokračovanie v konaní. Nie je tak možné pričítať procesné zavinenie zastavenia konania podľa § 256 ods. 1 CSP niektorej zo strán. Zároveň nemožno hovoriť ani o prípadnom úspechu či neúspechu niektorej zo sporových strán v odvolacom konaní, keďže Krajský súd v Trnave uznesením sp.zn. 26Co/198/2016-190 najprv uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a následne na základe rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodol odvolací súd uznesením sp.zn. 26Co/38/2020-252, tak, že uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Preto vo výroku II. súd nepriznal žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu

trov konania, a vrátane právne záväzného právneho názoru nadriadeného súdu nepriznal ani trovy odvolacieho konania prebiehajúceho, na ktoré rozhodnutie bol v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave podľa § 396 CSP po vrátení veci súd prvej inštancie zaviazaný (ods. 15 odôvodnenia zrušujúceho Uznesenia). Čo sa týka nároku na náhradu trov v dovolacom konaní súd sa priklonil k záveru, že v konečnom dôsledku konanie bolo zastavené a preto v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spoj. s § 453 ods. 3 CSP nepriznal nárok na náhradu trov žiadnej sporovej strane (výrok II.).

6. Proti tomuto uzneseniu v celom jeho rozsahu, z odvolacích dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), podali prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobcovia, ktorým sa domáhali, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že konanie pokračuje, alebo aby ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. V úvode odvolania odvolatelia poukázali na priebeh konania po jeho prerušení a zdôraznili záver NS SR v jeho zrušujúcom uznesení, že pokiaľ súd nemá preukázané mimo rozumných pochybností, že procesný úkon nebol urobený včas, alebo procesné právo nebolo uplatnené včas, musí vychádzať z predpokladu, že sa tak stalo. Po poukaze na odôvodnenie napadnutého uznesenia prvoinštančným súdom skonštatoval, že okresný súd vykonal dokazovanie dopytom na Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o., aby predložil dôkaz o tom, kedy bol znalecký posudok odoslaný právnemu zástupcovi žalobcov, okresný súd teda vykonal iba tento jediný dôkaz, ktorý však preukazuje skutočnosť tvrdené žalobcom, že žalobcovia boli aktívni a mali záujem pokračovať v konaní. Okrem toho prvoinštančný súd opiera rozhodnutie o opakovanú kontrolu evidencie došlej pošty na súde, čo však nie je možné považovať za nový dôkaz. Za danej dôkaznej situácie je odvolateľ toho názoru, že súd prvej inštancie bol pri rozhodovaní povinný riadiť sa právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu, ktorým je viazaný, a pri absencii dôkazov, ktorými by boli odstránené pochybnosti, mal rozhodnúť o pokračovaní v konaní. Nadväzne odvolateľ odkázal na všetky svoje predchádzajúce tvrdenia a dôkazy uvedené v odvolaní zo dňa 23.3.2016, v doplnení jeho odôvodnenia zo dňa 12.10.2016, ako aj v dovolaní zo dňa 19.4.2018. Za ironické a pre žalobcu urážajúce označil to, že súd sa v odôvodnení uznesenia odvoláva na to, že ďalšie dôkazy nevykonal z hľadiska účelnosti a hospodárnosti, keď o zastavení konania rozhodol po viac ako trojročnej faktickej nečinnosti od rozhodnutia Krajského súdu v Trnave. Z dôvodu nečinnosti boli žalobcovia nútení podať aj sťažnosť na prietahy v konaní, pričom predsedníčka Okresného súdu Dunajská Streda vo vybavení sťažnosti zo dňa 4.7.2023 konštatovala, že úkony súdu neboli vždy účelné a včas realizované a že dochádza k zbytočným prietahom (ako dôkaz pripojil sťažnosť zo dňa 7.6.2023 a jej vybavenie zo dňa 4.7.2023).

8. Následne odvolatelia poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 413/08 zo dňa 17.8.2009, z ktorého záverov zdôraznili, že občianske súdne konanie, ktoré na prvom stupni trvá už vyše 9 rokov v nerozhodnutom stave, nutne nastoľuje otázku, či je vedené bez zbytočných prietahov. Aj v danom konaní, ktoré trvá už viac ako 10 rokov sa žalobcovia ocitli v neistote, či sa v ich veci bude pokračovať alebo nie, resp. či im súd súdnu ochranu poskytne alebo im ju poskytnúť odmietne, čo nutne nastoľuje otázku, či toto konanie je vedené bez zbytočných prietahov a či je vedené a rozhodované nezaujatým a nestranným sudcom. Rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní námietky zaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená a relevantná. Subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Odvolatelia nenamietajú vzťah zákonnej sudkyne k stranám sporu alebo k ich právnym zástupcom a ani nechcú pripustiť jej aktívnu účasť na strate žiadosti o pokračovanie v konaní, avšak spôsob vedenia predmetného konania a jej konkrétne konanie pri vedení súdneho sporu dosahuje taký charakter a intenzitu, že žalobcovia majú odôvodnené pochybnosti o jej nezaujatosti a nestrannosti. V záujme zachovania práva na spravodlivý proces sú preto nútení namietnuť zaujatosť zákonnej sudkyne Mgr. Eriky Szalaiovej v predmetnom spore.

9. Žalovaní 1 a 2 odvolanie nepodali, žalovaná 1 zostala v odvolacom konaní pasívna.

10. Žalovaný 2 predložil k doručenému odvolaniu žalobcov prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie s tým, že s odvolaním nemožno súhlasiť, nakoľko je nedôvodné a napadnuté rozhodnutie je vecne správne, pričom navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil a žalobcom 1 a 2 uložil povinnosť nahradiť žalovanému 2 trovy konania v plnom rozsahu.

11. Podľa žalovaného 2 prvoinštančný súd plne postupoval v súlade s názorom a inštrukciou dovolacieho a odvolacieho súdu. Z toho, že žalobcom bol doručený znalecký posudok a to, že zaplatili s ním súvisiacu odmenu, nevyplýva ich aktivita a záujem o pokračovanie v konaní a to osobitne vzhľadom k následnému postupu žalobcov a ich zástupcu. Znalecká organizácia totiž posudok doručila 6.3.2015. Od toho času boli žalobcovia a ich právny zástupca vo vzťahu k súdu úplne nečinní a to až do pôvodného rozhodnutia súdu prvej inštancie o zastavení konania dňa 10.3.2016 (t.j. po viac ako roku). Po celú túto dobu pritom žalobcovia nevykonali žiadny úkon, keď znalecký posudok nedoručili súdu, ani neurobili žiadny dispozičný úkon v konaní, ktorý by sa vzhľadom k obsahu znaleckého posudku predpokladal, keďže ohodnotenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa tohto posudku prevyšovalo vytrpenú bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotenú lekáskymi posudkami zo dňa 16.8.2013 a 9.9.2013 na základe ktorých žalovaný 2 žalobcovi 1 plnil, pričom žalobcovia sú od počiatku zastúpení v konaní advokátom, ktorý si je nepochybne vedomý vplyvu plynutia času na premlčanie uplatnených nárokov. Žalobcovia predmetný posudok doručili súdu prvej inštancie až podaním z 9.6.2021 a zároveň vykonali zodpovedajúci dispozičný úkon, ktorým zohľadnili obsah znaleckého posudku. Aj z tohto je zrejmé, že žalobcovia od prerušenia konania až do jeho pôvodného zastavenia boli procesne úplne pasívni. Prvoinštančný súd pritom podrobne popísal aké dôkazy za účelom preukázania tvrdenia žalobcov, že mali doručiť návrh na pokračovanie v konaní, vykonal a nezistil včasné doručenie akéhokoľvek podania žalobcov, z ktorého by vyplývala vôľa pokračovať v tomto konaní. Už zo skutočností uvádzaných súdom prvej inštancie je preto zrejmé, že žalobcovia včas nedoručili návrh na pokračovanie v konaní a tento nebol ani obsahom zásielky, ktorej obsahom bol návrh na začatie konania na ochranu osobnosti, ktorý doručili súdu dňa 15.8.2014.

12. Napriek tomu žalovaný 2 poukázal aj na listy právneho zástupcu žalobcov týkajúcich sa náhrady škody na zdraví žalobcu 1 dňa 15.4.2016, 9.9.2014 včítane obálky, na ktorých je uvedená značka „28-14“ s tým, že vo všetkých týchto písomnostiach týkajúcich sa náhrady škody na zdraví žalobcu 1 právny zástupca žalobcov uvádza ako svoju značku „28-14“. Na návrhu na začatie konania na ochranu osobnosti doručenom súdu 15.8.2014 pritom právny zástupca uvádza „naša značka 27-14“, rovnako aj na doručenke, uvádza teda svoju odlišnú značku. Možno pritom rozumne predpokladať, že v prípade, ak by obsahom zásielky boli doručované dve samostatné veci (návrh na začatie konania a zároveň oznámenie o prevzatí zastupovania v inej veci), tak by obe tieto značky boli uvedené aj na doručenke preukazujúcej doručenie zásielky. Nie je tomu však tak.

13. Podľa podanej pečiatky Okresného súdu Dunajská Streda obsahom zásielky žalobcov doručenej súdu 15.8.2014 mal byť návrh na začatie konania a 11 príloh. Podacia pečiatka podateľne súdu teda plne korešponduje so známym obsahom zásielky, ktorej obsahom bol výlučne návrh na začatie konania a jeho prílohy a žiadne iné písomnosti, teda ani návrh na pokračovanie v tomto konaní. Aj z týchto skutočností spolu so skutočnosťami uvádzanými súdom prvej inštancie je zrejmé, že žalobcovia včas nepožiadali o pokračovanie tohto konania. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukazujú na svoje tvrdenia a dôkazy vo svojich predchádzajúcich podaniach, takýto odkaz je všeobecný, obsahovo nevymedzujúci odvolacie dôvody a neuvádza a nekonkretizuje dôvody, pre ktorý sa rozhodnutie súdu napáda a nemôže nahradiť riadne vymedzenie odvolacieho dôvodu.

14. Vo vzťahu k odvolaniu žalobkyne 2 žalovaný 2 uviedol, že mu v konečnom dôsledku nie je zrejмый vecný dôvod, pre ktorý k nemu pristúpila, keďže podaním zo dňa 9.6.2021 vzala žalobu späť, čo dôsledkom podľa § 145 ods. 1 CSP je zastavenie konania.

15. K námietke zaujatosti zákonnej sudkyne žalovaný 2 uviedol, že mu nie sú známe žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývala odôvodnená pochybnosť o nestrannosti a nezaujatosti zákonnej sudkyne, ani také, čo by len naznačovali pomer zákonnej sudkyne k veci, stranám sporu, ich zástupcom, resp. k iným zúčastneným osobám. Z tohto dôvodu sa preto k novej zaujatosti nemôže vyjadriť. Iba poukazuje na skutočnosť, že podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti, a na takúto námietku sa podľa § 53 ods. 3 CSP neprihliada. Okrem toho podľa § 52 ods. 2 CSP jednou z náležitostí námietky zaujatosti je aj

uviedenie doby, kedy sa strana o dôvode, pre ktorú má byť zákonný sudca vylúčený, dozvedela, čo v danom podaní žalobcov absentuje. V každom prípade o týchto skutočnostiach sa museli dozvedieť najneskôr z listu predsedníčky prvoinštančného súdu zo dňa 4.7.2023, ktorým skonštatovala nedostatky vo vedení konania a zbytočné prietahy. Samotné uznesenie o zastavení konania zo dňa 26.10.2023 bolo právnomu zástupcovi doručené 6.12.2023. Žalobcovia pritom podali odvolanie proti uzneseniu, ktorého obsahom je aj námietka zaujatosti zákonnej sudkyne dňa 20.12.2023. Vychádzajúc z § 53 ods. 1 CSP námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do 7 dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený s tým, že na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada.

16. Do spisu bola doručená aj replika žalobcu k vyjadreniu žalovaného 2, v ktorej uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie je riadiť sa názorom odvolacieho súdu v spojení s právnym názorom vysloveným dovolacím súdom, ktorým je viazaný, odstrániť pochybnosti o včasnom a riadnom podaní návrhu na pokračovanie v konaní, v prípade potreby, aj v závislosti na prípadnej ďalšej procesnej aktivite sporových strán, vykonať ďalšie dokazovanie a následne opätovne posúdiť dôvody zastavenia konania, prípadne pokračovania v konaní ďalej. Súd prvej inštancie iba zopakoval dôvody, ktoré uviedol už v predchádzajúcom uznesení o zastavení konania, pričom iba zopakoval už vykonané dokazovanie s rovnakým výsledkom. Konal teda v zjavnom rozpore s právnym názorom dovolacieho súdu.

17. Argumentácia žalovaného 2 o nečinnosti žalobcov po doručení znaleckého posudku je účelová a nemôže byť dôkazom pasivity žalobcov. Žalobcovia súdu predložili e-mailovú komunikáciu zo dňa 26.3.2015 (17 dní po doručení im znaleckého posudku) medzi právnym zástupcom žalobcov a zamestnancom žalovaného 2 I. H. D., ktorá preukazuje, že predmetný znalecký posudok bol žalovanému 2 doručený dňa 26.3.2015, čo žalovaný 2 v ten istý deň oznámil Okresnému súdu Dunajská Streda elektronickou poštou. Vo vzťahu súdu žalobcovia po vyhodnotení znaleckého posudku nevykonali žiaden úkon z toho dôvodu, že konanie bolo prerušené a snažili sa spor vyriešiť mimosúdne. Žalobcovia z objektívneho dôvodu prerušenia konania nevykonali žiadne procesné úkony a čakali na základe súdu dourčenej žiadosti o pokračovanie v konaní na uznesenie, ktorým súd rozhodne o pokračovaní. S ohľadom na všetky okolnosti prípadu a predchádzajúcu argumentáciu žalobcov nemôžu byť pochybnosti o tom, že žalobcovia mali jednoznačný záujem v konaní pokračovať.

18. Vo vzťahu k vyjadreniu právneho zástupcu žalovaného 2 týkajúcu sa číselného označovania spisovej agendy advokátom, opätovne uviedli, že sa jedná o výlučne interné označenie, ktoré nemá vo vzťahu k preukazovaniu doručenia listín súdu žiaden právny význam. Právna agenda žalobcov bola prvotne vedená pod interným označením 27-14, následne bola právna vec žalobcov týkajúca sa náhrady škody odčlenená a vedená pod interným označením 28-14 a vec týkajúca sa ochrany osobnosti pod pôvodným označením 27-14. Keďže v čase zaslania návrhu na konanie vo veci viedli agendu žalobcov ako celok pod interným označením 27/14 a nie pod dvoma značkami ako tomu bolo neskôr, nemohli byť na danej doručke obsahujúcej 2 podania žalobcov uvedené 2 interné označenia. Skutočnosť, že označenie spisovej agendy advokáta sa nezhoduje s predstavou právneho zástupcu žalovaného 2, nemôže zakladať pochybnosti o splnení podmienok konania.

19. K námietke možnej zaujatosti zákonnej sudkyne sa žalobcovia vyjadrili predovšetkým s ohľadom na jej vedenie konania a zjavnej neochote rozhodnúť vo veci. V tejto súvislosti poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 21/20, z ktorého okrem iného citovali, že zo žiadneho ustanovenia Ústavy SR nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Spôsob vedenia konania a konkrétne konanie zákonnej sudkyne pri vedení súdneho sporu dosahuje taký charakter a intenzitu, že žalobcovia majú odôvodnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti zákonného sudcu.

20. Vzhľadom na uvedené navrhujú, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že konanie pokračuje alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Žalovaný 2 vo svojej duplike k replike žalobcov uviedol, že sami žalobcovia uvádzajú, že ani po doručení daného znaleckého posudku nevykonali žiadny úkon vo vzťahu k súdu, nakoľko sa snažili o mimosúdne vyriešenie veci, teda sami priznávajú, že vo vzťahu k súdu boli pasívni a nemali dôvod na doručenie posudku súdu, keď mali záujem vyriešiť vec mimosúdne, ich vôľou teda bolo riešiť sporné otázky inak ako rozhodnutím súdu. Dôsledkom prerušenia konania podľa § 111 ods. 1 OSP je neplynutie procesných lehôt a to, že počas prerušenia konania sa nevykonávajú pojednávania, žiadne

iné dôsledky prerušenie konania nemá, teda účastníkom konania ako aj súdu nič nebránilo v tom, aby počas prerušenia vykonávali procesné úkony podľa svojej úvahy, resp. potreby. Mohli teda robiť podania vo vzťahu k súdu vrátane prípadného dispozičného úkonu. Žalobcom teda ani po dobu prerušenia konania nič nebránilo v tom, aby súdu zaslali znalecký posudok a nakoniec ani v tom, aby vykonali dispozičný úkon. Poukazovanie z tohto hľadiska na prerušenie konania je nenáležitité. OSP pritom neviazal pokračovanie v konaní, ktoré bolo prerušené, na vydanie osobitného uznesenia o pokračovaní v konaní.

22. Pokiaľ žalobcovia uvádzajú na to, že ich právny zástupca nevedie internú evidenciu spisovej agendy v súlade s predstavami žalovaného 2, voči tomu nemožno nič namietat, avšak na druhej strane nemožno prehliadnuť, že listiny, ktoré sa týkali konania vo veci 12C/414/2014 právny zástupca žalobcov označoval internou značkou „27-14“, listiny, ktoré sa týkali tohto konania označoval internou značkou „28-14“. Nič iné v konaní nebolo preukázané, tak ako v konaní nebolo preukázané to, že by žalobcovia včas doručili súdu návrh na pokračovanie v konaní a ani to, že by bol obsahom zásielky, v ktorej bol návrh na začatie konania na ochranu osobnosti, ktorý bol doručený súdu 15.8.2014. Za tohto stavu žalovaný 2 zotrváva na nedôvodnosti odvolania žalobcov.

23. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

24. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. a) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intencích podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

25. Predmetom konania je nárok žalobcov na náhradu škody spôsobenej trestným činom žalovanej 1, za ktorý bola Okresným súdom Dunajská Streda v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T/47/2013 právoplatne odsúdená za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, v ktorej veci poškodeným bol žalobca 1 a tento bol so svojim nárokom z titulu náhrady škody odkázaný na civilný proces, resp. občianskoprávne konanie.

26. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bolo toto konanie s použitím ust. § 110 a § 111 ods. 3 OSP s odkazom na ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP zastavené, z dôvodu, že po prerušení konania podľa § 110 OSP nebol v lehote jedného roka podaný návrh na pokračovanie v konaní v zmysle § 111 ods. 3 OSP, vychádzajúc pritom z odvolateľmi uplatnených odvolacích dôvodov popísaných vyššie.

27. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutkové okolnosti právne rozhodné pre splnenie podmienok pre zastavenie daného konania a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného uznesenia. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od relevantných záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľov, dopĺňa iba nasledovné:

28. Východiskovým pravidlom pre posúdenie splnenia podmienok pre zastavenie daného konania preskúmaným uznesením, na ktoré poukázal vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí Krajský súd v Trnave aj NS SR, ktoré vychádza zo záverov Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 119/07, III.ÚS

249/08, III.ÚS 331/04 a IV.ÚS 379/08 je, že pre záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností; pokiaľ teda súd nemá preukázané mimo rozumných pochybností, že procesný úkon nebol včas urobený alebo procesné právo nebolo včas uplatnené, musí vychádzať z predpokladu, že sa tak stalo. V danom prípade preto pre zastavenie konania nepostačujú iba pochybnosti súdu o tom, či návrh žalobcov na pokračovanie v konaní nebol urobený včas, musí byť preukázané, že daný procesný úkon včas urobený nebol.

29. Z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 14.10.2013 žalovaná 2 navrhla konanie prerušiť až do doby ukončenia rokovaní žalobcov so žalovanou 2 o spôsobe a rozsahu odškodňovania nárokov žalobcov. Podaním zo dňa 17.10.2013 žalovaná 1 navrhla súdu nekonať z dôvodu, že je pravdepodobné, že dôjde k doriešeniu veci mimosúdnu cestou. Podaním zo dňa 21.2.2013 žalobcovia navrhli, aby súd poskytol lehotu tri mesiace k mimosúdnyh rokovaniam. Podaním zo dňa 24.3.2014 žalobcovia na výzvu súdu oznámili, že súhlasia s prerušením konania z dôvodu pokusu o mimosúdnu pokonávku so žalovanou 2. Okresný súd Dunajská Streda uznesením č.k. 10C/265/2013-93 zo dňa 17.4.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom 11.6.2014, konanie podľa § 110 OSP prerušil.

30. Podľa § 110 OSP (aplikovaného s odkazom na ust. § 470 ods. 2 CSP), ak to účastníci zhodne navrhnu alebo ak sa neustanovia bez predchádzajúceho ospravedlnenia na pojednávanie, súd konanie preruší, ak sa to neprieči účelu konania. Ak ide o konanie o rozvod, preruší súd v týchto prípadoch konanie vždy.

31. Podľa § 111 ods. 3 OSP, ak je konanie prerušené podľa § 110, súd v ňom pokračuje na návrh po uplynutí troch mesiacov; s výnimkou konania o rozvod môže súd na návrh pokračovať v konaní i pred uplynutím tejto lehoty, ak sú pre to závažné dôvody. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do jedného roka, súd konanie zastaví.

32. V zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 1MCdo/117/2009 lehota v zmysle § 111 ods. 3 OSP začína plynúť už od doručenia uznesenia o prerušení konania (ktoré bolo právnej zástupkyňi žalobcov doručené 23.5.2014, právnej zástupkyňi žalovaného 1 dňa 26.5.2014 a žalovanej 2 dňa 26.5.2014) a nie až od právoplatnosti.

33. Žalobcovia v priebehu konania aj v podanom odvolaní tvrdia, že žiadosť o pokračovanie v tomto konaní (spolu s dohodou o plnomocenstve z 1.8.2014) bola podaná na súd prvej inštancie spolu so žalobou o ochranu osobnosti dňa 15.8.2014 (konanie sp. zn. 12C/414/2014), pričom nebola správne založená do spisu v tejto veci sp. zn. 10C/265/2013.

34. Prvoinštančný súd za účelom overenia predmetného tvrdenia žalobcov do vydania preskúmaného uznesenia vykonal rozsiahle šetrenie a dokazovanie, pričom preskúmaním všetkej evidencie pošty došlej na súd akoukoľvek formou dňa 15.8. a 16.8.2014, pričom boli podania preskúmané tak podľa účastníkov konania, ako aj podľa spisovej značky, hľadaný návrh žalobcov na pokračovanie v predmetnom konaní nenašiel. Takýto návrh nebol nájdený ani v pripojenom spise č.k. 12C/414/2014 o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy a nenachádza sa ani v spise č.k. 10C/265/2013, resp. 20C/41/2020. Z pripojeného spisu č.k. 12C/414/2014 o ochranu osobnosti vyplýva, že predmetná žaloba bola na Okresný súd Dunajská Streda doručená dňa 15.8.2014 spolu s jedenástimi prílohami, ktoré všetky sú v danom spise pripojené a podľa podacej pečiatky žiadnu inú prílohu žaloba neobsahovala, teda ani návrh na pokračovanie v konaní vo veci 10C/265/2013. Z kópie doručky k návrhu na ochranu osobnosti (č.l. 104 spisu 10C/265/2013) vyplýva, že jej obsahom je pod značkou „27-14“ návrh na ochranu osobnosti, ktorý bol doručený Okresnému súdu Dunajská Streda dňa 15.8.2014.

35. Z cit. ust. § 111 ods. 3 OSP pritom vyplýva, že nevyhnutnou procesnou podmienkou, aby súd pokračoval v konaní prerušenom podľa § 110 OSP, je návrh ktoréhokoľvek účastníka na pokračovanie v konaní, predpokladom teda je relevantný procesný úkon účastníka adresovaný súdu. Nemôže teda postačovať, hoci preukázaná vôľa účastníka pokračovať v konaní, ktorá ale nebola relevantným spôsobom vo vzťahu súdu prejavená, resp. pretavená do jeho procesného úkonu. Pokiaľ preto žalobcovia preukazujú svoju vôľu pokračovať v predmetnom konaní napríklad tým, že po prerušení konania si dňa 9.9.2014 objednali znalecký posudok, prípadne ho doručili žalovanému 2 (na druhej strane ale nedoručili súdu), či udelili dňa 11.8.2014 plnomocenstvo advokátskej kancelárii uvedenej

v záhlaví na zastupovanie v právnej veci nielen ochrany osobnosti, ale aj náhrady škody na zdraví (čo všetko môže rovnako dobre preukazovať vôľu na mimosúdne vyriešenie veci), ide len o indicie osvedčujúce vôľu žalobcov pokračovať v konaní, avšak nijako nepreukazujúce, že v konaní urobili včas procesný úkon voči súdu, ktorým v súlade s ust. § 111 ods. 3 OSP navrhli v konaní pokračovať. Vyjadrenie žalobcov, že návrh na pokračovanie v konaní včas podali, tak zostalo len v rovine ničím nepreukázaného tvrdenia.

36. Základnými náležitosťami odvolania je aj uvedenie z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne, resp. odvolacie dôvody (§ 363 CSP), pričom v zmysle § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Preto na iné dôvody neuvedené v podanom odvolaní odvolací súd nemôže prihliadať a odvolacími dôvodmi resp. argumentáciou sa nemôže stať ani obsah iných početných podaní, na ktoré odvolatelia iba odkázali v odvolaní.

37. Odvolatelia v závere odvolania namietajú tiež zaujatosť zákonnej sudkyne Mgr. Eriky Szalaiovej v predmetnom spore, s poukazom výlučne na spôsob vedenia predmetného konania resp. jej konanie pri vedení súdneho sporu. Keďže v zmysle § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu explicitne nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti, v zmysle § 53 ods. 3 CSP na predmetnú námietku zaujatosti nebolo možné prihliadať. Bolo už potom bezvýznamné, či bola doručená včas, v súlade s § 53 ods. 1 CSP. Odvolací dôvod, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, preto nie je daný.

38. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. S poukazom na vyššie uvedené, v spojení s odôvodnením preskúmaného uznesenia súdom prvej inštancie, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcov, odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že v konaní bolo nesporne (mimo rozumných pochybností) preukázané, že procesný úkon žalobcov – návrh na pokračovanie v konaní prerušenom v zmysle § 110 OSP, nebol urobený včas v zákonom stanovenej lehote podľa § 111 ods. 3 OSP, v dôsledku čoho boli splnené zákonné podmienky pre zastavenie predmetného konania. Vykonanými šetreniami bolo totiž preukázané, že procesný úkon žalobcov, ktorým mali navrhnúť pokračovanie v konaní datovaný dňom 14.8.2014 (č.l. 105 spisu), nebol súdu doručený v zákonnej lehote a tvrdenia žalobcov, že sa tak stalo, neboli ničím preukázané. V dôsledku toho boli potom splnené zákonom stanovené podmienky pre zastavenie predmetného konania preskúmaným uznesením.

40. Odvolací súd potom napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správne, včítane závislého, odvolacími dôvodmi ani výslovne nenapadnutého a vzhľadom na spôsob prvoinštančného rozhodnutia správneho, výroku II. o náhrade trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím § 387 CSP, potvrdil.

41. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

42. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

43. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Podľa citovaných ustanovení v odvolacom konaní fakticky úspešnému žalovanému 2 vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešným žalobcom.

45. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

46. Základnou zásadou, ktorá ovláda rozhodovanie o náhrade trov konania civilného sporového procesu je zásada úspechu vo veci vyjadrená v cit. § 255 ods. 1 CSP. V tejto zásade sa premieta myšlienka, že ten, kto dôvodne bránil svoje subjektívne právo, alebo právom chránený záujem, by mal mať právo na náhradu trov konania, ktoré pri tejto procesnej činnosti účelne vynaložil proti procesnej strane, ktorá do jeho právnej sféry bezdôvodne zasahovala. Právo úspešnej procesnej strane voči neúspešnej strane konania na náhradu trov vychádza zo základného štruktúrneho princípu, ktorý sa v civilnom sporovom procese uplatňuje, t.j. zo systému dvoch strán v kontradiktórnom postavení, ktorého rámci strany vystupujú ako vzájomný odporcovia uplatňujúci v konaní protichodné záujmy. Úspech jednej procesnej strany je tak zároveň neúspechom jej procesného odporcu, pričom každá strana sa v medziach daných Civilným sporovým poriadkom snaží pomocou prostriedkov procesného útoku a obrany doceliť vlastného víťazstva a prehry protistrany. Ak je procesná strana úspešná, mala by jej protistrana nahradiť trovy, ktoré pritom účelne vynaložila, lebo by bolo v rozpore s ochrannou funkciou civilného práva procesného, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry strany spôsobené len tým, že bola nútená dôvodne hájiť svoje práva, do ktorých niekto iný nedôvodne zasahoval. Také poňatie civilného procesu by bolo v rozpore s požiadavkou plnej a efektívnej súdnej ochrany a teda aj v rozpore s čl. 46 Ústavy SR.

47. Výnimočné uplatnenie cit. § 257 CSP je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiadúcim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Cit. ust. § 257 CSP teda predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Znamená, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu nahradiť trovy konania úspešnej strane. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Predmetné zákonné ust. tak rozširuje prvky, ktoré majú strany viesť k výraznému zvýšeniu zodpovednosti nielen za výsledok, ale aj priebeh súdneho konania, najmä koncentráciu dokazovania. Aplikácia tohto ustanovenia musí preto zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu. Ustanovenie § 257 CSP pritom nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane, a aby neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutí o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania.

48. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, odvolací súd bol toho názoru, že v danom konkrétnom prípade zaviazat' žalobcov na náhradu trov v odvolacom konaní aktívnemu

a fakticky úspešnému žalovanému 2 by viedlo k nežiadúcej tvrdosti a mal za to, že v danom prípade boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa a zároveň výnimočné okolnosti prípadu odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania žalovanému 2. Za takéto odvolací súd považoval skutočnosť, že žalobca 1 si žalobou v predmetnom konaní uplatňuje náhradu škody na zdraví, ktorú mu zavineným trestným činom spôsobil žalovaná 1, ktorá mala uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení so žalovaným 2, pričom žalobkyňa 2 je matkou a opatrovníčkou následkom utrpenej vážnych zranení nesvojprávneho žalobcu 1. Pri tejto dopravnej nehode žalobca 1 utrpel závažnú polytraumu s trvalými následkami, nachádza sa v bdelej kóme a žalobkyňa 2 mu poskytuje nevyhnutnú celodennú starostlivosť. Žalobca 1 má trvalé a globálne sťaženie spoločenského uplatnenia vo všetkých jeho zložkách osobnej, rodinnej, pracovnej, spoločenskej, s kompletnou stratou samostatnosti a odkázanosťou na 24-hodinovú opateru inej osoby. Obaja žalobcovia v dôsledku toho nie sú schopní zárobkovej činnosti a sú odkázaní na štátne sociálne dávky. Na strane žalovaného 2 ide pritom o dlhodobu zabehnutú nadnárodnú prosperujúcu obchodnú spoločnosť, ktorej nenahradenie trov žalobcami nemôže spôsobiť žiadnu citeľnú majetkovú ujmu. Ak by súd za tejto situácie žalobcov zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému 2, došlo by k nežiadúcej a neprimeranej tvrdosti. Odvolací súd preto považoval za potrebné využiť dané moderačné právo a zmierniť tak účinky citovaných právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Preto hoci úspešnému žalovanému 2 náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1 a 2 nepriznal.

49. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).